

Sygn. akt IV CSK 191/09

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa A.A.
przeciwko Parafii Rzymsko - Katolickiej [...] o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 czerwca 2009 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 4 grudnia 2008 r., sygn. akt [...],

- 1) odrzuca skargę kasacyjną**
- 2) nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz strony pozwanej.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2008 r. Sąd Apelacyjny, na skutek apelacji pozwanej, zmienił wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 29 maja 2008 r. w ten sposób, że oddalił powództwo i odstąpił od obciążenia powoda kosztami procesu za obie instancje w sprawie z powództwa A.A. przeciwko Parafii Rzymsko – Katolickiej o zapłatę i ustalenie.

Od powyższego wyroku skargę kasacyjną wniósł powód. W skardze, opartej na obu podstawach kasacyjnych (art. 398³ § 1 k.p.c.), zarzucał naruszenie art. 430 k.c. poprzez jego błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że zachowanie J.L. należy określić jako bezprawny eksces, jakiego dopuścił się on przy okazji wykonywania zleconych mu obowiązków mimo, że z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy jednoznacznie wynika, iż J.L. spowodował powstanie znacznego uszczerbku na zdrowiu powoda przy wykonywaniu obowiązków powierzonych mu przez pozwanego. W ramach drugiej podstawy zarzucał mające istotny wpływ na wynik sprawy naruszenie art. 11 k.p.c. polegające na przyjęciu, że Sąd Apelacyjny rozpoznając sprawę był związany wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 12 kwietnia 2005 r. w ten sposób, iż popełnienie przez J.L. przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. powoduje jednocześnie uznanie, że jego zachowanie musi być uznane za bezprawny eksces, jakiego dopuścił się on przy okazji wykonywania zleconych czynności.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę pełnej i jednoznacznej wykładni art. 430 k.c., jednoznacznej wykładni art. 11 k.p.c. oraz wskazał na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi raczej w interesie powszechnym (por. wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r., II CSK 126/05, LEX nr 179973).

Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów, a każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. jest *a limine* niedopuszczalny, a jeżeli skarga oparta była tylko na takich zarzutach, podlegała odrzuceniu (por. m.in. wyrok SN z 4 stycznia 2007 r., V CSK 364/06, LEX nr 238975).

Uzasadniając zarzut naruszenia art. 430 k. c., przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, skarżący podnosił, że Sąd bezpodstawnie przyjął, iż J.L. dopuścił się czynu przy okazji wykonywania powierzonych mu obowiązków, podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jednoznacznie, zdaniem skarżącego, wynikało, że czynu tego dopuścił się on przy wykonywaniu powierzonych obowiązków. Tak sformułowany zarzut stanowi bezpodstawną i niedopuszczalną na etapie postępowania kasacyjnego polemikę z ustaleniami faktycznymi, które poczynił Sąd drugiej instancji.

Za niedopuszczalny należało uznać również zarzut naruszenia art. 11 k.p.c., który skarżący uzasadniał podnosząc, że Sąd Apelacyjny, uznając moc wiążącą wyroku karnego, przyjął, iż popełnienie przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. powoduje uznanie, że czyn ten popełniony był przy okazji wykonywania zleconych czynności. W rzeczywistości wnioski w tym zakresie Sąd oparł na własnej, wnikliwej ocenie materiału dowodowego i własnych rozważaniach prawnych.

Skarżący formułując wskazane wyżej zarzuty w istocie oparł je o zrekonstruowany przez siebie stan faktyczny, pozostający w sprzeczności z przyjętym przez Sąd. Tak sformułowane zarzuty należało uznać za jawnie zmierzające do zakwestionowania poczynionych przez Sąd Apelacyjny ustaleń faktycznych i oceny dowodów.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.